

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 122.

Tredie Session.

42de Møde.

Løvedagen den 13de December.

(Forts.)

B. Christensen (forts.): Jeg for min Deel har, da jeg tilfældigvis privat har talt med den Mand, som upaatvibelig har indbragt dette Andragende, sagt, at jeg frygtedesfor, at det ikke var Tilfældet; men jeg vil tilføje, at det maaskee dog kunde fortjene en Undersøgelse, om ikke Betydningen af den Omstændighed, at det er frit Hartkornsjord, de besidde, maatte svækkes der ved, at det muligens vil kunne udfindes, at det er blevet frit Hartkorn fra at have været Bønderjord. Jeg troer ikke, at det kan undre den ærede Minister, at vedkommende Fæstere ønske at oplyses, og jeg troer, at det saameget mindre kan undre den ærede Minister, som, hvis det ellers, hvad jeg dog ikke betvivler, er det samme Andragende, der blev mig vist, deri er oplyst, hvorledes der i et andet ikke uvæsentligt Punkt i lang Tid har verferet stor Bidsfarelse i Anledning af den samme Jord, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalene om den Laae under Roeskilde By eller ikke; netop med Hensyn til dette Spørgsmaal oplyser Andragendet, at det efter en omhyggelig Undersøgelse ifølge en Resolution af det danske Cancellie, er blevet erkjendt og anordnet, at den hørte til Landjurisdictionen. Jeg er ikke selv fuldkommen sagkyndig og, hvad dette Spørgsmaal angaaer, langt fra saa sagkyndig som den ærede Minister; men jeg vil tillade mig den Formening, at man vistnok maa finde det ret naturligt, at et saadant Andragende i et Dieblik som dette, og efterat man har seet, at der i andre Henseender har været Bidsfarelser tilstede, er blevet indgivet til Ministeriet. Jeg troer endog saa, at de Paa-gjældende ved at henvende sig til den ærede

Minister og ikke enten til sin Valgkredsens Repræsentant her, der, saavidt jeg veed, er den ærede Referent for Udvalget i denne Sag, eller f. Ex. til mig eller en anden Rigsdagsmand, har vist den ærede Minister Tillid, og aldeles ikke noget Modsat.

Madvig: Med Hensyn til det første Punkt, der berørtes af den ærede Taler, der i dette Dieblik satte sig, skal jeg dog tillade mig at være af den Mening, at det, hvad jeg ogsaa har gjort gjældende saavel dengang, jeg første, som da jeg anden Gang forelagde dette Lovudkast, er af stor Vigtighed at holde fast paa, at dette Lovudkast har sin rette og eneste sande Grund i de særlige Forhold, som tidligere ere komne tilstede for de her omhandlede Godser, og at man derfor bør være forsigtig med at udvide Lovens Virkning ud over de Godser, for hvilke disse Forhold gjælde. Virkningen er imidlertid allerede ved selve Forslaget udvidet til de Godser, der i en Række af Aar have været saaledes sammensmeltede med de ældre Godser under Sorø Akademi, at Besboerne maatte staae i den Formening, at deres Vilkaar vare aldeles eens, saa at de ikke let kunde begribe, hvorfor der nu gjordes en Forskjel, ligesom ogsaa en saadan Forskjel, efterat Godserne saa længe have været behandlede eens, i sig selv maatte være ubillig. For denne Udvidelse taler altsaa Billighed; men naar der nu er Spørgsmaal om et lille Stykke Fæstegods, som er kommet til i de allerførste Aar, ja som ikke engang endnu er fuldstændigt inddraget under Universitetets Bestyrelse, troer jeg, at Lovens Udvidelse dertil vilde være en meget betænkelig Sag.

Hvad angaaer den Anke, som er fremsfort mod Cultusministeriet med Hensyn til dettes ubillige Behandling af Landboforholdene, da kan jeg, eftersom jeg har havt den Ære at